

и бѣха аггели Божіи, понѣже двѣри те (вратá та)
 ѿмз се самі ѿвори́ха, и влєзна́ха внѣтре, влєз-
 на́ и ѿллѣстрій по нѣхъ, ѿскаше да вѣди бѣдѣще.
 И като влєзна́ха, съ голѣмъ глáсъ рѣко́ха: гдѣ
 ѣ гдѣи́нъ, што живѣе тѣка; и ѣто, тóм чáсъ се
 гáвилъ дрѣвѣ юношъ като слѣгá, ко́йто говореше:
 за́що го тѣрсите; а́ ѿнѣ рѣко́ха: гдѣ ни прати да
 мѣ кáжеме нѣщо. И слѣгá та казà грѣбѣз ѣта́го,
 рече: тѣка ѣ. и ѿнѣ рѣко́ха на слѣгá та: кажи мѣ
 прѣче за нáсъ, и ѿи́де слѣгá та махна́ завѣса та,
 и ѣто и́злєзна сватый Димѣтрій вѣ срѣтеніе
 нѣмъ, такóвъ, какóто шо ѣ и на Ікóна та на-
 писанъ, и свѣтлъ като сóлнце, што неможеше
 ѿллѣстріа да глѣда на нѣго, но трепѣраше ѿтѣ
 стра́ха, и ѿнѣ, што бѣха дошли, цѣлѣва́ха сва-
 тáго Димѣтріа, а́ тóй ѿмъ рече: благодáтъ вáмъ,
 за́що дойдѣхте при мѣне; ѿнѣ мѣ рѣко́ха: вла-
 ды́ка та ни прати кѣ твоѣй блáгости, заповѣда
 ти да ѿстáвиши градò, и да и́дєши при нѣго,
 за́що ще да го предадѣ на дѣшмáни те. Тová
 като чѣ мѣченикъ, сосъ слѣзи си преклòни главá
 та, и молчáше. Я слѣгá та ѿмъ рече: а́ко да вѣи́хъ
 зна́лъ че ще да дойдѣте бездѣшно, не щѣхъ
 да кáжемъ за вáсъ гдѣи́нъ моемъ. Олѣдъ тová и
 сватый мѣченикъ прòдѣма, и рече: такà ли се
 и́звòли гдѣ моемъ; такàва ли ѣ вòла та на вла-
 ды́ка та всáческихъ, градò, когò то и́скѣпи съ
 честнòю крòвію, да го предадѣ на дѣшмáне те,
 ко́йто го не знáтъ, и го не вѣрѣватъ, нѣто по-
 чѣтатъ ѿме то мѣ; а́ ѿнѣ мѣ рѣко́ха: а́ко да не
 бѣше и́звòлилъ такà влады́ка нáшъ, не бы пратѣлъ
 нáсъ кѣ ѣтѣни твоѣй. Я тóй рече: и́дѣте братѣ,
 речѣте влады́цѣ моемъ, такà говори Димѣтрій
 рáкъ тво́й: знáмъ ще дрѣти твоа́ челоуѣколюѣче
 влады́ко гдѣ, и прекосчòднѣ те нáши грѣхове.
 за́що и на сѣчкѣ свѣтѣ беззаконіа та неимѣ да